

PERE GUSSINYE

Quan, l'any 1958, el primer premi de pintura del Concurs anyal de la Diputació fou atorgat a Pere Gussinyé i Gironella per la seva obra «Vora del riu», no vàrem descobrir la seva pintura, puix que ja era coneguda, però sí la seva personalitat humana, que ens frapà com els colors dels seus quadres i que a l'hora d'aquest record de l'home que ens ha deixat, creiem lleialment que té gran importància.

Es un dels homes de qui escau de dir que va viure per a i amb la pintura. A vegades, aquesta expressió pot semblar la d'un home aïllat a qui sols l'interessava l'art. Potser també és veritat, per bé que hem d'assenyalar que sentí i expressà l'art, perquè va tenir la capacitat de percebre i exterioritzar tot l'entorn d'una terra, d'uns colors, d'uns climes, als quals no es pot arribar sense una gran estima a tot allò que hi ha a tots els entorns.

L'estima, com a resultat de la comprensió de tot allò que era a prop seu o ell cercava amb continuïtat per tal d'anar augmentant els seus coneixements, varen ser, potser, la millor virtut de Pere Gussinyé, tan plenament exterioritzada a la seva obra. Una vida dedicada a la pintura, és cercant en la història, en l'home, en la terra, en els sentiments, tot allò que és necessari assolir plenament perquè la traducció al dibuix i color, mantingui l'escalfor comunicativa de la seva obra.

Pere Gussinyé va néixer l'any 1898 a Olot, i amb ell l'afecció a la pintura, car era innat el seu anhel a tot allò que li pogués suggerir art, i per a ell tot era embolcallat d'encís, no solament com a agraciats, sinó també amb la sobrietat, amb aquest to d'un agredolç humà, sempre digne de ser portat a les teles.

No va seguir el camí dels «clàssics» de l'escola olotina, quant a expressivitat, puix tenia una forma molt personal d'expressar-se mitjançant els colors i les ratlles, i la va seguir, això sí, sense renegar de l'altra, de la que havia vist i que sabia agrair per haver-li donat a conèixer, haver-li obert portes perquè pogués sortir-hi per elles, i no forçosament entrar-hi. Va admirar unes escoles, les va respectar, però no s'hi va quedar, almenys plenament, la qual cosa demostra la personalitat que tenia.

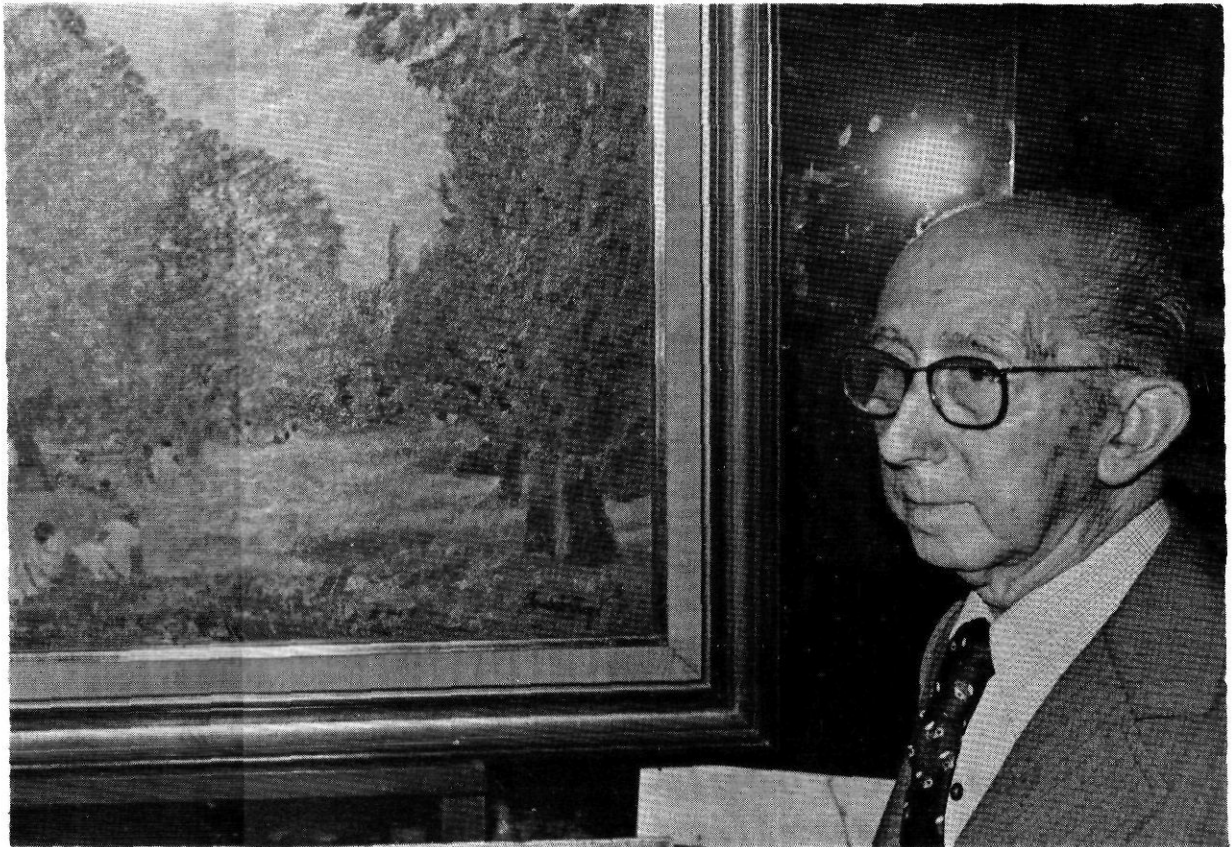
Va començar per guanyar algun diner, pintant «sant» en un talier que tenia en Mató. A Barcelona, etapa també quasi obligada per als que es volen obrir camí en les arts, va arribar-hi amb una recomanació d'en Joaquim Vayreda i de l'Iu Pascual. Va entrar de primer en un taller de joieria, però ell el que volia era pintar, o millor, conèixer l'ofici de pintar, ja que l'art en si, la inspiració, el desig, ja el portava dins. Així lluitaria fins que als 30 anys va fer la primera exposició.

Quan tenia 30 anys, o sigui l'any 1928, va fer la seva primera exposició a Barcelona presentant paisatges i retrats, que ja configuraven

ART

miscel·lània d'actualitat

**per
GIL BONANCIA**

Pere Gussinyé

les seves tendències preferents. I va prosseguir lluintant, —un artista és un home de lluita constant, va dir-nos una vegada—, i així les seves exposicions a Barcelona ja tingueren continuïtat anyal. Joan-Eduard Cirlot, en un estudi de la pintura catalana de l'època, diu que en Gussinyé és un pintor «especulatiu» que llavors estaven, no enfrontats però sí diferenciats dels anomenats «evolucionistes».

Com tot artista de vàlua, la seva obra es pot analitzar en tres etapes ben definides, començant a la primera de recerca i estudi, la qual té el paisatge com a tema, per passar a una segona on la personalitat pròpia afluïx plenament, trencant el ritme portat fins aleshores, i amb noves recerques, com uns viatges a Cadaqués pels voltants de l'any 40. La tercera etapa és la de la plenitud, la del lligament definitiu de la inspiració primerenca, dels estudis posteriors amb la maduresa aconseguida. Plenitud que no vol dir estancament, puix continuaria amb una progressió tant de sensibilitat com d'exteriorització, però ja dins del ritme conjunt d'inspiració, visió i realització, on el cap i el cor assenyalaven el ritme just a la mà portadora del pinzell.

Sense l'home no hi hagués hagut l'artista. Per això la importància dels aspectes humans. Direm que es va casar amb l'Emília Dou, que li fou companya fins fa quatre anys. Els premis i guardons es van acumular i va fer donació a Olot de 21 dels seus quadres que enriqueixen el ja ric patrimoni artístic de la capital de la Garrotxa. Amb l'art com a motivació, havia dit

«El paisatge d'Olot, que tant porta de cap els qui tracten de la pintura catalana, no ha estat la causa de la formació de cap escola local, puix que cada un dels pintors olotins veu aquest paisatge d'una manera diferent...».

«El que jo procuro, davant d'un bell paisatge de la meua terra, és plasmar l'emoció que em produeix...».

«Allò que admiro més de la història de l'art, són els impressionistes francesos, sobretot en Manet i en Monet».

«Del tema només agafo el que m'interessa per, així, donar-li una visió més personal».

«La base d'un paisatge és el dibuix, abans de donar-li color s'ha de tenir la tela

molt ben dibuixada, o si no, després no s'a-
guanta enlloc».

«L'hiperrealisme és massa fred, la pin-
tura ha de tenir esperit».

«Si no hi hagués aquesta febre de com-
prar quadres, el pintor treballaria més la
seva obra, però amb les presses de voler
vendre, amb una mica de color ja el donen
per acabat...».

El dia 9 de maig d'aquest any, moria en Pere
Gussinyé, i ens deixava el testimoniatge de la
seva obra, i l'exemple de la seva vida artística i
humana.

MUSEU D'ART CONTEMPORANI DELS PAÏSOS CATALANS A BANYOLES

Fins i tot la data de la inauguració fou es-
caient per a aquest nou «Museu d'Art Con-
temporani dels Països Catalans», que tingué lloc a
Banyoles el 23 de juny, festa del nostre Patró
Sant Jordi. Diem fins i tot, perquè la seva rea-
lització ha estat una constant de feina al servei
d'una pensada, perquè Catalunya tingués a
Banyoles un nou Museu, per arrodonir els que
ja té, com són el «Museu Darder» i el Prehistò-
ric, que situen la població com a avançada de
la investigació dins la història i l'art.

Els homes que, una vegada pensada la pos-
sibilitat d'aquest gran esdeveniment, es varen
posar a treballar, i si era feixugosa la tasca de
posar-se amb contacte amb els artistes dels
quals interessava l'obra, quedava a part la co-
mesa de les instal·lacions, cosa naturalment difí-
cil. Per això varen pensar que el millor era po-
sar-ho en marxa amb els primers fons ja re-
buts i aprofitant la Llotja del Tint i la Sala d'Ex-
posicions de la Caixa de Pensions, la qual cosa
malgrat amb caire provisional, revestí tot l'a-
tractiu d'unes obres representatives i dignes a
la vegada.

Bé es pot dir que la diada fou una autèntica
festa de l'art i de la cultura dels Països Cata-
lans, ja que de molts indrets arribaren perso-
nes per gaudir de la solemnitat i molt particu-
larment de la contemplació de les obres d'art.
L'alcalde de Banyoles, senyor Salvador Juncà,
acompanyat dels membres de la Corporació, va
fer els honors als visitants, entre els quals
recordem el President de la Diputació se-
nyor Arcadi Calzada, qui a part el càrrec par-
ticularment és un gran afeccionat i entès en art,
el Diputat del Parlament de Catalunya senyor
Ramon Sala, el Senador Francesc Ferrer, els
Diputats provincials senyors Miquel Callís i An-
gel Grabuleda i d'altres personalitats, a part
que fou un esdeveniment popular, perquè així
és o ha de ser l'art, i perquè a Banyoles ja quedà
demostrat amb la presència de centenars de
ciutadans.

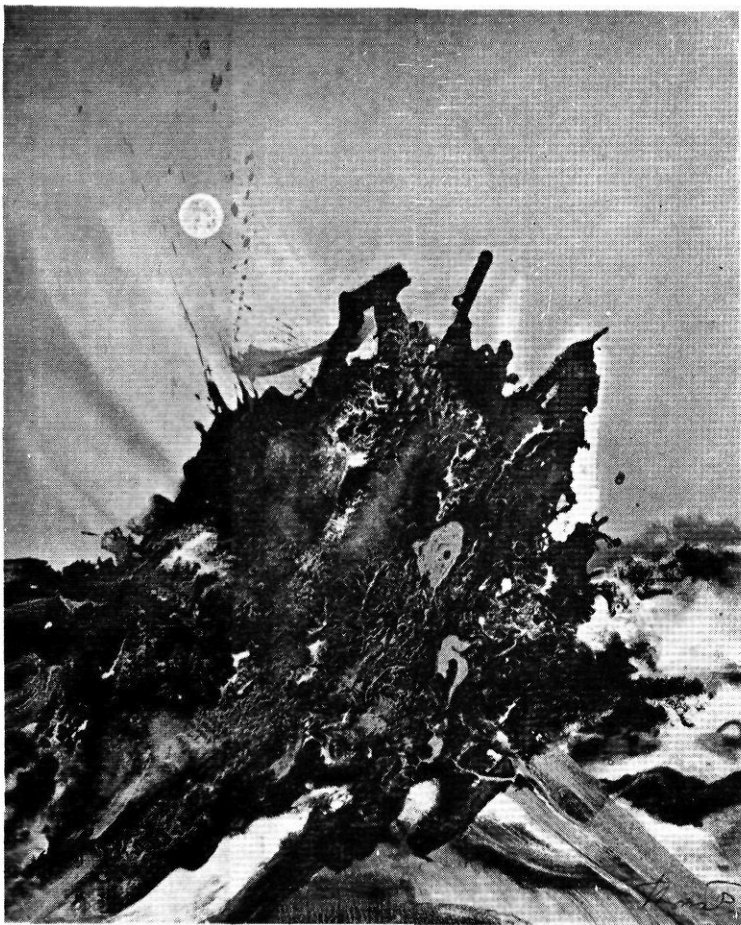
Ara cal cobrir una nova etapa. O doble etapa
per quant mentre prossegueixin els contactes
amb artistes per tal de complementar l'obra,
es fan gestions per aconseguir un lloc o edifici
adiant a la importància d'aquest Museu. Banyo-
les té, per sort magnífics edificis plens d'his-
tòria i d'arquitectura monumental, però cal que
a la vegada es trobi aquell que sigui suficient-
ment gran per acollir l'obra.

Quant a local definitiu, sembla que el Mo-
nestir ha quedat curt, perquè l'obra rebuda és
molt superior a la seva capacitat, per això l'o-
rientació d'ara és vers la recuperació de la
Puda, cosa factible i que sembla anar per bon
camí.

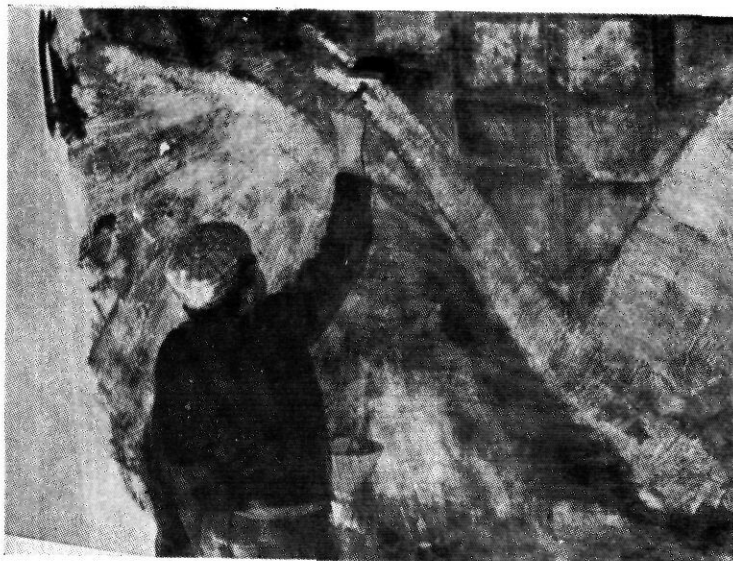
Tot el que vaig veure el dia de la inaugura-
ció no pot ser més esperançador, ja que foren
realitats concretes. Dues-centes obres són una
quantitat ja remarcable, i si tenim en compte
la seva qualitat deguda a la procedència dels
seus autors, podem dir que de bell antuvi acom-
pleix amb la finalitat cercada pels seus promo-
tors. Noms tan coneguts per a nosaltres com

*El President de la Diputació de
Girona, Sr. Arcadi Calzada, l'al-
calde de Banyoles, Sr. Rafael
Juncà, i altres personalitats a
l'acte d'inauguració a la Llotja
del Tint.*

L'artista gironí Joan Josep Tharrats representat al Museu amb dues pintures. A la fotografia, el seu quadre "Homenatge a Josep Pla" (1979).

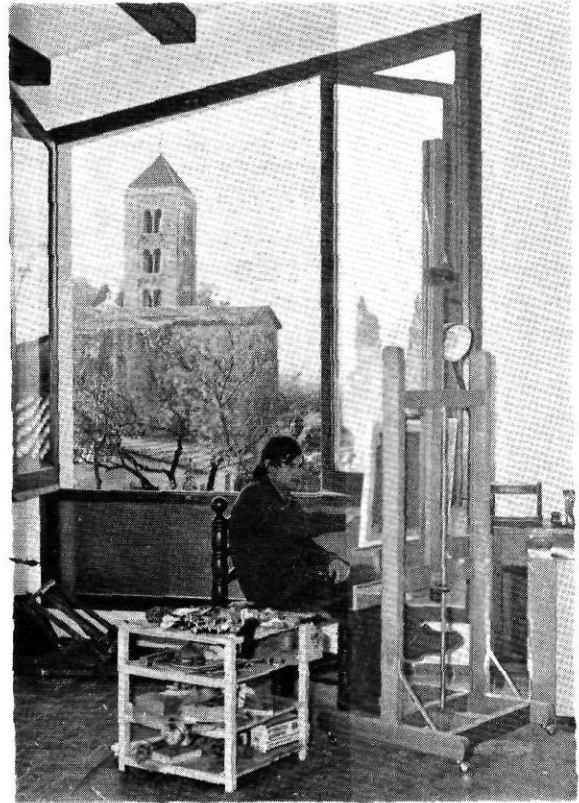

Sergi Bolgeri, a qui es veu treballant en el seu taller de l'Alguer, testimoni català de l'illa de Sardenya, present a Banyoles amb el quadre "Espais de l'home" (1979).

Miró, Cuixart, Piculives, Tàpies, Sibecas, Tharrats, Niebla, Clavé, Kim Domene, Fita, Montser-Torres Monsó, Evarist Vallès, Emília Xargay i d'altres que es troben, amb mèrits propis, dins rat Gudiol, Manera, Marcel Martí, Joan Massanet, Massot, Padern, Planells, Rico, Subirachs, la llista que fou seleccionada. Les obres inicials d'aquesta inauguració són 9 de la Catalunya Nord, 4 de les Illes, 11 de València, 2 de l'Alguer i 1 d'Occitània, essent les altres de la nostra nació.

A la segona mostra, ja dins del mes de juny, hi ha nova obra, noves aportacions, entre elles, del Principat, pintures de Pilar Palomer, Carme Serra Vilaplana, Enric Marquès, Daniel Lleixà, Joaquim Corominas, Josep Ministral, Angels Santos, Teresa Làzaro i Jaume Rocamora, a part d'escultures de Lluís Boano i ceràmiques de Jordi Agudé i Joan Vila i Grau.

Quant a la Catalunya Nord, hi ha la nova aportació de pintures de S. M. Felez, Claudi Viallat i Miquel Fourquet, mentre el País Valencià col·labora amb pintures de l'Yturralde i ceràmica de Manuel Safont. També han arribat de les Illes les pintures de R. Tur Costa, Miquel Barceló, Gerard Matas i Robert Torrent. i per últim, cal assenyalar la nova aportació d'Andorra mitjançant pintures de Palmira Espineta i de Carme Mas i escultura de Sergi Mas.

Lluís Roura

FIGUERES - ART

No és tot l'any, però per les Festes de la Santa Creu, sembla talment com si l'art hi fos plenament amb tot i amb tots, i si a les sales d'exposicions s'hi presenten obres de coneguts artistes, arriba a la plena popularitat, amb la seva «Fira del Dibuix i la Pintura» que aquest any ha suposat la vintena edició, que aquest 27 d'abril —diada de la Mare de Déu de Montserrat—, va sobrepassar els 180 expositors, que van veure com arribava la Gran Cavalcada que havia sortit del Casino Menestral, on hi anava la «Musa dels Artistes» senyoreta Maria dels Angels Llorca, de la qual, seguint la tradició, l'artista Granados Llimona feu el retrat en plena Rambla.

A la «Sala Art-3» hi va haver l'esdeveniment artístic-literari amb la presentació d'un llibre del banyolí Jordi Gimferrer, sobre l'artista Lluís Roura, qui presentava una exposició en la que hi figuraven quatre grans quadres alegòrics a les estacions de l'any a l'Empordà. Narcís Pijoan va fer l'estudi del llibre, del qual en feu lloances tant l'autor, del pintor com de la Montserrat Vayreda, la poetessa figuerenca que hi va posar uns versos referits precisament als ja assenyalats quatre quadres de les estacions. Art, literatura i pintura, es varen donar la mà en una vetllada molt interessant dins aquestes festes de la capital de l'Empordà.

Vayreda C. va estar present a la Galeria Fajol, amb la seva obra de nitidesa de concep-

tes, ratlles i color, mentre a la «Canaleta» en Pujol Boira i en Ministral mostraren plenament les seves inquietuds pictòriques i en Boadello ho feia a «Art Rhodes», i finalment en Martí Vives exhibia les seves al «Museu Empordà». Artísticament doncs les festes de Figueres estigueren una vegada més a gran altura.

I MOSTRA PUNT DIARI

El dia 26 d'abril, a la «Fontana d'Or» de Girona es va inaugurar la «I Mostra Punt Diari» d'Art Català Contemporani amb més de dues centes obres arribades de tots els contorns. Molt interessant l'exposició per venir a reforçar i alhora assenyalar nous camins i aspectes, malgrats siguin de formes. Ningú millor que un diari, per una iniciativa d'aquest caire ja que, a part aconseguir aplegar juntes tantes obres i tants autors, tenen a mà el fer els comentaris, crítiques o anàlisis de tots i cada un d'ells. Es a dir, ajudar primer a la visió de l'obra i després als criteris, les motivacions o el perquè, tant de les tècniques com de tots quan influeix en les realitzacions de l'art. Una bona aportació ja que la selecció de l'obra fou feta amb tota cura per tal que quedés completa per a l'estudi dels nostres artistes contemporanis.